

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2020-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Richardom Vanekom, Dobrovičova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 112/2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 112/2003 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 112/2003 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 375,24 € (slovom tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ing. Richarda Vaneka, Dobrovičova 4, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 75/2020-7 zo 4. februára 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 112/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je jedným zo žalobcov (žalobca v 1. rade, pozn.) v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, ktoré sa začalo podaním žaloby na okresnom súde 12. apríla 2001 (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 18 NC 41/2001, 22 C 53/01, pozn.). Predmetom napadnutého konania je vypratanie nehnuteľnosti, konkrétne parcely [REDAKOVANÉ] nachádzajúcej sa v katastrálnom území Staré Mesto, obec Bratislava. Sťažovateľ uviedol, že konajúci súd o uvedenej žalobe do dnešného dňa právoplatne nerozhodol.

2.1 Podľa názoru sťažovateľa „... vzhľadom k tomu, že nečinnosť súdu trvá extrémne dlho, sťažovateľ má za to, že zbytočnými prietahmi v konaní je postihnuté konanie ako celok (III ÚS 243/2017-26). Z uvedeného dôvodu nepokladá sťažovateľ za potrebné ustalovať časové obdobia, počas ktorých súd nekonal...

... Vlastníci nezákonne zriadenej stavby na parcele, ktorá je predmetom vyššie uvedenej žaloby sa za dobu 19 rokov niekoľko krát zmenili, viedli medzi sebou súdne spory a pre neprehľadnosť právnych vzťahov nebolo možné zriadiť nápravu, získať súdnu ochranu a umožniť sťažovateľovi ako vlastníkovi riadne užívanie vyššie uvedenej parcely. Z pôvodných žalobcov počas trvania konania viacerí zomreli, viacerí scudzili svoje nehnuteľnosti a mnohí hlavne z dôvodu prietahov v konaní na Okresnom súde Bratislava I stratili dôveru v súdny systém a záujem na ďalšom uplatňovaní svojich práv súdnou cestou...».

2.2 Z prílohy ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v napadnutom konaní podal 23. októbra 2019 sťažnosť predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“), ktorý sťažnosť vyhodnotil ako dôvodnú. V odpovedi na sťažnosť sp. zn. 1 SprvV 494/2019 z 18. novembra 2019 predseda okresného súdu uviedol, že „... namietaná vec sp. zn. 18C/112/2003 bola zaradená medzi sledované veci, s režimom kontroly úkonov v spise každé tri mesiace...“. Ako dôvod vzniku prietahov v napadnutom konaní uviedol objektívne príčiny spočívajúce v nadmernej zaťažnosti konajúceho súdu a vo viacerých zmenách zákonného sudcu.

3. Na základe skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálehom, v ktorom vysloví, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 18 C 112/2003 porušené boli. *Súčasne sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 19 000 € a náhrady trov konania.*

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

II.1 Vyjadrenie okresného súdu k obsahu ústavnej sťažnosti

4. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie a výzvou ústavného súdu na vyjadrenie sa k obsahu ústavnej sťažnosti zaujal okresný súd stanovisko podaním sp. zn. 1 SprV 169/2020, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 18. marca 2020.

4.1 Predseda okresného súdu predložil ústavnému súdu prehľad procesných úkonov vykonaných súdom prvej inštancie v napadnutom konaní a vyjadrenie zákonnej sudkyne.

4.2 Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že „... vychádzajúc zo spisového materiálu sp. zn. 18 C 112/2003, upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti sťažovateľa zo dňa 18. 11. 2019, pod lSprV/494/2019 a vyjadrenia zákonnej sudkyne možno konštatovať nečinnosť tunajšieho súdu v tomto konaní, avšak iba v obdobiach bližšie uvedených v predmetnom upovedomení, pretože súd riadne nekonal, z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia zákonnej sudkyne, a to najmä z dôvodu nadmernej zaťaženia jej súdnych oddelení, tiež z dôvodu viacnásobných zmien zákonného sudcu a personálnych zmien v týchto súdnych oddeleniach na pozícií vyšší súdny úradník, s tým že predseda tunajšieho súdu sa sťažovateľovi za spôsobené prietahy v konaní ospravedlnil a vec bola zaradená medzi sledované veci s režimom kontroly úkonov v spise každé tri mesiace...

... Celková dĺžka konania bola ovplyvnená aj rozhodovaním o procesných návrhoch sťažovateľa a ostatných žalobcov, najmä o návrhu na pristúpenie ďalších strán sporu,

návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, ktorý bol súdom zamietnutý, návrhu na zmenu strán sporu, o ďalšom návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a o návrhu na jeho zmenu (opäť súdom zamietnutý), návrhu na zmenu petitu žaloby, o opätovnom návrhu na zmenu petitu žaloby...

... Mám za to, že k predĺženiu konania prispel aj sťažovateľ spolu s ostatnými žalobcami, nakoľko ich žaloba nebola úplná a neobsahovala dôkazy, na ktoré sa v žalobe poukazovalo. Rovnako v priebehu konania súd vyzýval sťažovateľa, ako aj ostatných žalobcov najmä na doplnenie ich bydliska a zamestnávateľa, na špecifikáciu ceny pozemku, ktorý žiadajú vypratať a cenu prístavby, ktorú má žalovaný odstrániť, na odstránenie rozporu žaloby, ktorý spočíval v rôzne uvedených výmerách predmetného pozemku, či na ďalšiu opravu väd žaloby, opravu označenia žalovaného...“

4.3 Predseda okresného súdu v upovedomení o spôsobe vybavenia sťažnosti sťažovateľa podanej podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. (sp. zn. 1 SprV 494/2019 z 18. novembra 2019, pozn.) uviedol, že „... ku vzniku prieťahov v konaní došlo z objektívnych príčin, bez subjektívneho zavinenia zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ], ktorej je namietaná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, a to najmä z dôvodu nadmernej zaťaženia súdnych oddelení 18 C, 18 Cpr, 18 Cd, 18 Ccud, 18 Cr, 18 Csr, 18 Csp, 18 Ca, 18 Pc, a tiež z dôvodu viacnásobných zmien zákonného sudcu a personálnych zmien v týchto súdnych oddeleniach na pozícií vyšší súdny úradník...“.

4.4 Zároveň predseda okresného súdu vyslovil súhlas s upustením od ústneho prejednanie ústavnej sťažnosti [§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde].

II.2 Replika sťažovateľa

5. Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval na vyjadrenie okresného súdu replikou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 30. marca 2020.

5.1 Sťažovateľ vo svojom stanovisku vo vzťahu k vyjadreniu okresného súdu v podstatnej časti uviedol, že napadnuté konanie trvá neprimerane dlhú dobu v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Sťažovateľ vo svojej replike po obsahovej stránke odkazuje v značnej miere na skutočnosti a tvrdenia obsiahnuté v samotnej ústavnej sťažnosti a používa identickú argumentáciu.

5.2 Sťažovateľ zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednania ústavnej sťažnosti.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu došiel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a súčasne sa domáha aj vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv vychádza ústavný súd tiež zo svojej dnes už ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu v súdnom konaní a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

IV.

Vyhodnotenie postupu okresného súdu a závery ústavného súdu

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval

v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

14. Aj keď ústavný súd pri formulovaní zásad pre určenie, či konanie prebieha v (ne)primeranej dobe, vychádza zo zložitosti veci, vlastného správania sťažovateľa či z konania a postupu všeobecného súdu v konkrétnom napadnutom konaní, vzhľadom na celkovú dĺžku konania (19 rokov) tieto kritériá nepovažoval v danej veci za významné podrobnejšie skúmať. V právnom štáte ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie trvať takúto dlhú dobu, lebo dôveryhodnosť justície je týmto poškodená zásadným spôsobom.

15. V súvislosti s vyjadrením predsedu okresného súdu k obsahu ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej poukazuje na viaceré zmeny zákonných sudcov v napadnutom konaní a na nadmernú zaťaženosť pracovníkov súdu (ako jednu z príčin prietáhov vzniknutých v napadnutom konaní), ústavný súd uvádza, že v podobných súvislostiach už viackrát vyslovil [pozri napr. I. ÚS 23/03], že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia.

15.1 Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov [pozri napr. I. ÚS 119/03].

15.2 Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzuje postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Aj za konanie konkrétneho sudcu, resp. zamestnanca súdu totiž (v kontexte požiadavky reálneho naplnenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) nesie v konečnom dôsledku zodpovednosť príslušný súd ako orgán verejnej moci, ktorého povinnosťou bolo poskytnúť stranám sporu účinnú súdnu ochranu. V tomto zmysle preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti, ktorou sú namietané zbytočné prietahy v súdnom konaní, v zásade nemožno robiť rozdiel medzi tzv. objektívnymi a subjektívnymi dôvodmi prietáhov [m. m. I. ÚS 6/06].

15.3 Ústavný súd overením aktuálneho stavu napadnutého konania konštatuje, že zo strany okresného súdu v období od 18. novembra 2019 (vybavenie sťažnosti na prietahy predsedom okresného súdu, k tomu pozri bod 4.3 nálezu) až dosiaľ nebol nariadený konkrétny termín pojednávania, z čoho je zrejmé, že v dohľadnej dobe nie je možné očakávať rozhodnutie vo veci samej.

16. Možno tak uzavrieť, že došlo k neprimeraným prietahom v napadnutom konaní a bolo skutočne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, takže podmienky zásahu ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, tak ako boli uvedené, sú tu splnené.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

17. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

18. Prieťahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu voči základným ústavne zaručeným právam (slobodám). Pritom taký zásah sám nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci súdu a ako taký sa vymyká obvyklému, prieskumnému či inému konaniu. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prieťahom (ústavným príkazom), ale už raz vzniknutý prieťah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primeranú finančnú náhradu podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

19. Ústavný súd formuloval príkaz konať (bod 2 výroku nálezu), pričom okresný súd je povinný postupovať striktnie podľa zásad v zmysle čl. 17 CSP.

20. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

21. Sťažovateľ sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 19 000 €. Svoj návrh na priznanie finančného zadosťučinenia zdôvodnil tým, že „... *19 rokov trvajúca zdĺhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty sťažovateľa ako strany súdneho konania do takej miery, že sa jeho právo na súdnu ochranu stalo iluzórnym, a teda ho ohrozilo vo svojej podstate...*“.

22. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom ústavný súd pri určení finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

23. S prihliadnutím na celkovú dĺžku konania vedeného na dvoch inštanciách všeobecných súdov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu (osobitne početnosť žalobcov), ústavný súd považoval priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € za primerané (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

24. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2019, ktorá bola 1 062 €.

26. Ústavný súd priznal náhradu za 2 úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade § 11 ods. 3 a §13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov právnemu zástupcovi sťažovateľa JUDr. Ing. Richardovi Vanekovi. Náhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (2 x 177 €) spolu s režijným paušálom (2 x 10,62 €) predstavuje sumu trov konania 375,24 €. Písomné vyjadrenie sťažovateľa z 27. marca 2020 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu advokátovi JUDr. Ing. Richardovi Vanekovi zaň nepriznal.

27. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Ing. Richarda Vaneka, Dobrovičova 4, Bratislava, v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu [§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP].

28. Vzhľadom na čl.133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu